

на стадия на предкласовото развитие, характеристиките на която твърде много напомнят за съвременния цигански етнос. Генинг (1970) предлага тези “надплеменни” етнически общности да бъдат наричани “междугрупови” (съкратено – МЕГРЕО). Това название според него “отразява не само общия характер на етническите връзки между групите, но и най-специфичната черта на етническия процес за дадения период – здравето етническо единство на всяка етническа група, влизаща в общността”. При отчленяването на тези общности изследователите изхождат от факта, че разпадането на първобитнообщинните отношения невинаги и навсякъде се придружава от разпадането на племенните организации. На този стадий на развитие в отделните големи етнически общности, съвкупности от групи или родствени племена възникват представата и съзнанието за известна съпричастност, за определено единство, въпреки че може да не се съюзяват в един общ орган, да не изграждат общи потестарни органи, а не е задължително да имат и еднакъв или подобен език. Немака, понякога решаваща роля, за да осъзнаят родствените племена своята общност, играят контактите им с други по-развити етнически образувания. Процесът на такава етническа консолидация в междугруповите етнически общности се развива често с разпространението на единно название на цялата общност.

Редица автори причисляват ромската етническа общност към МЕГРЕО, основанията за които са: циганската общност не е една хомогенна общност, а се разделя на редица вътрешни подразделения; тя се състои от групи, всяка от които поотделно също носи характеристиката на етническата група (Марушиакова, 1992 б); ромските групи често са враждебни една към друга; много от тях притежават собствени потестарни органи; отделните диалекти се отличават до такава степен, че членовете на различните групи не могат да се разберат помежду си; антропологичните особености и отношението на макрообществото към тях са спомогнали за създаването на съзнание за общност и съпричастност, а общата прародина и сходната историческа съдба на групите, въпреки огромните разлики между тях, са причини за възникването на общи културно-исторически черти; (Марушиакова, 1991); сложна йерархична структура на етническо самосъзнание (Попов, 1991). В случая решаващо значение за обща етническа принадлежност на тази група има макрообществото, което отделя, изолира, не приема ромските си съграждани и заедно с това ги унифицира.

По-висш стадий от развитието на етноса е *народността*. Според съвременната теория народността се определя като исторически формирала се езикова, териториална, икономическа и културна общност. Начините на формирането на народността се отнася към периода на консолидация на племенните съседи, изразяваща се в постепенно смесване на племената, смяната на предишните кръвнородствени връзки с териториални (Бромлей, 1976). Народността възниква в рамките на класовото общество, в рамките на политическите образувания, макар и